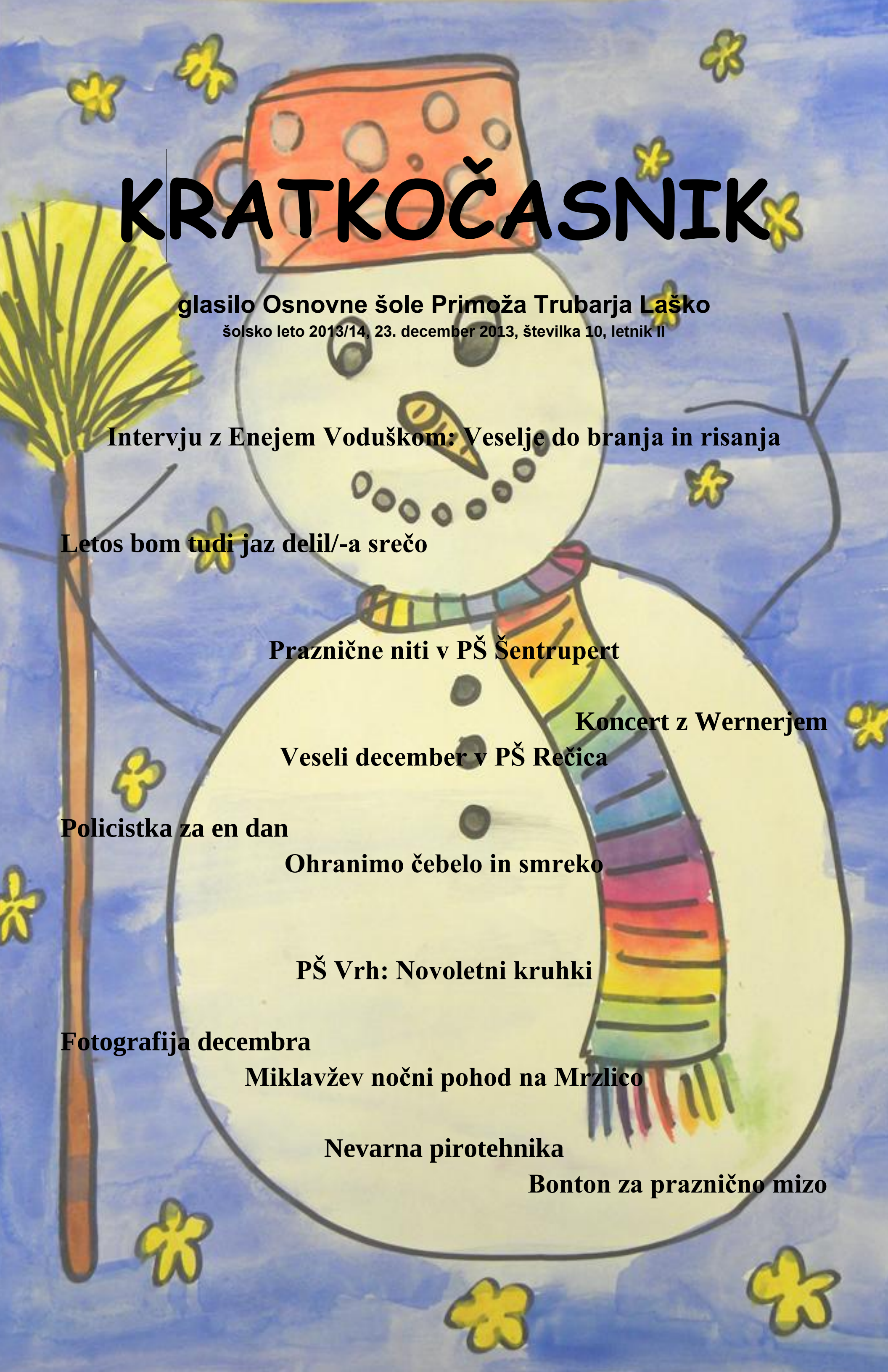




KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško
šolsko leto 2013/14, 23. december 2013, številka 10, letnik II

Intervju z Enejem Voduškom: Veselje do branja in risanja

Letos bom tudi jaz delil/-a srečo

Praznične niti v PŠ Šentrupert

Koncert z Wernerjem

Veseli december v PŠ Rečica

Policistka za en dan

Ohranimo čebelo in smreko

PŠ Vrh: Novoletni kruhki

Fotografija decembra

Miklavžev nočni pohod na Mrzlico

Nevarna pirotehnika

Bonton za praznično mizo

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 23. december 2013, številka 10, letnik II

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Klemen Špitaler, Julija Voga, Tia Klenovšek, Mija Zdouc, Tjaša Iršič, Lalita Naglič, Nika Bezgovšek, Lana Jošovc, Neli Kajtna, Julija Potočnik, Nina Teršek, Enej Vodusek, Jerneja Jošt, Manja Zdouc, Žan Jan Deželak, Rok Teršek, Anej Mrgole, Tim Kreže, Jernej Potočnik, Sara Čopar, Lea Šafarič, Nina Videc, Nataša Grešak, Katja Pajk, Taja Jančič, Ana Blatnik, Saša Klezin, Barbara Grešak, Monika Petek, Sara Viktorija Novak, Pika Božič, Nika Pospah Župavc

Naslovnica: Julija Potočnik



Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško



PŠ DEBRO

Veselje do branja in risanja

V ponedeljek, 16. decembra, sem na kratek pogovor povabila Eneja Voduška, učenca tretjega razreda, ki rad bere in je zelo nadarjen na področju risanja.

Za začetek me zanima, kakšne knjige rad bereš?

Zelo so mi všeč smešne knjige, v katerih nastopajo ljudje in živali, na primer knjiga, v kateri nastopa deček Calvin, ki ima plišastega tигра Hobbesa. Ta knjiga je ena izmed smešnih.

Kdaj si vzameš čas, da bereš?

Včasih berem, preden naredim domačo nalogo, včasih pa tudi, ko jo končam. Če imam čas, berem tudi zvečer.

Kako si se odločil, da boš začel knjige brati sam?

Najprej mi je knjige bral ati, potem sem se odločil, da bom začel brati sam. Naučil sem se tiskanih črk in od takrat naprej berem knjige. Zgodbe so bolj zanimive, če jih preberem sam.

Koliko knjig si že prebral?

Pravzaprav ne vem. Ne štejem jih. Doma imam polno knjižno polico, s katere sem prebral že čisto vse knjige. Zdaj si jih izposojam v knjižnici.

Imaš kakšen poseben kotiček, kjer največkrat bereš?

Berem kjerkoli. V dnevni sobi, šoli, svoji sobi ... Res mi je vseeno.

Poleg tega, da rad bereš, tudi zelo rad rišeš. Katere junake najraje upodabljaš?

Rišem tisto, kar mi je všeč. Ideje dobim iz raznih igrice in risank. Trenutno mi je najbolj všeč Garfield.

Kaj je najboljšje pri risanju?

Najbolj mi je všeč, da lahko rišem, karkoli želim. Velikokrat se odločim za risanje, kasneje pa risbo še pobarvam, čeprav mi barvanje ni najbolj pri srcu. Kljub temu je risanje zelo zabavno.

Je še kaj, kar počneš v prostem času?

Zelo rad se igram s kockami. Pri tem dobivam nove ideje za risanje načrtov. Rad igram tudi igrice na televiziji.



Nina Teršek

Foto: Osebni arhiv Eneja Voduška

Risbe: Enej Vodušek



PŠ DEBRO

Letos bom tudi jaz delil/-a srečo

V prazničnem decembru smo učenci 3.a-razreda v šolski knjižnici poslušali pravljico Ide Mlakar z naslovom Kako sta Bibi in Gusti sipala srečo. Nato smo zapisali, kako bomo ob koncu leta sami delili srečo. Pošiljamo vam dobre želje in vam voščimo: »Vesele praznike vsem in srečno novo leto 2014!«

Učenci, učiteljica Mateja Slemenik in knjižničarka Lidija Toplišek

Jerneja Jošt: Jaz bi poslala vizitko. Podarila bi darilo. Spekla bi torto. Dala bi bonbone in igračko otrokom.

Manja Zdouc: Letos bom tudi jaz delila srečo svojim sošolcem. In družini. Božič preživim s svojo družino.

Žan Jan Deželak: Letošnje leto bom delil srečo s svojim bratom Žigo Gajem.

Rok Teršek: Letos bom delil srečo z mamico in atijem in še s svojo sestro Nino. Srečo bom delil še s Timijem. Nekomu bom podaril darilo.

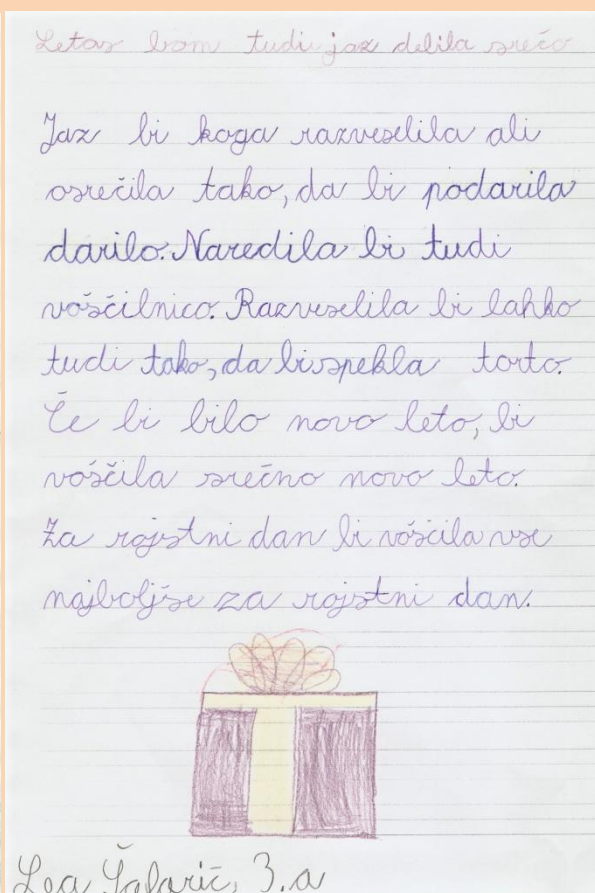
Anej Mrgole: Letošnje leto bom delil srečo tako, da bom imel rad in da bom pomagal. Srečo bom delil z bratom Julijem, s Timom in z Žanom Janom.

Tim Kreže: Letošnje leto bom jaz delil srečo z mamico in atijem tako, da jima bom pokazal, da ju imam rad.

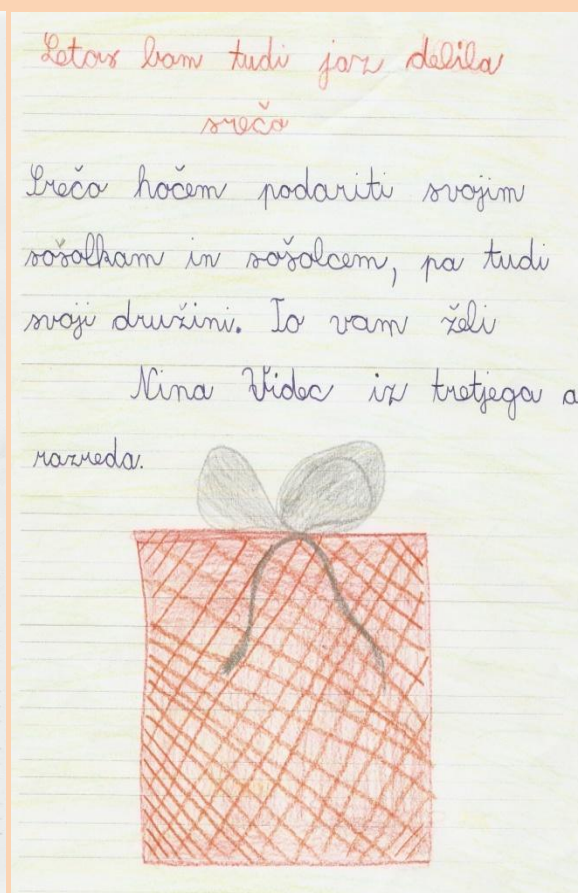
Jernej Potočnik: Letos bom delil srečo z mamico, s sestro in z atijem tako, da bom povedal, da jih imam rad.



Sara Čopar



Lea Šafarič



Nina Videc

PŠ ŠENTRUPERT

Praznične niti

December je okolico naše podružnice ovil v pajčolan, stkan iz belih kristalov jutranje slane. V meglenih jutrih se sonce dvigne izza bližnjega hriba in nas očara s svojo lepoto.

V čas pričakovanj, bližine najdražjih, v čas daril in toplote peči, vonja po cimetu in poticah drsimo tudi učenci in učitelji naše šole. V začetku meseca smo trepetali ob rožljanju parkeljnov, potem pa nestrpno pričakovali Miklavževa darila. Že v prvih dneh decembra smo zavihali rokave in šola dan za dnem dobiva bolj praznično podobo.

S hišicami smo okrasili okna, kaširali smo smrečice in snežaka velikana, priskakljali so zajčki, okrašena je smrečica in še bi lahko naštevali. V šoli je tudi zadišalo. Učenci višjih razredov so v improvizirani kuhinji ustvarjali sladke kroglice.

S skupnimi močmi smo pripravili tudi prireditev Prednovoletni živžav. Na njej smo se drug drugemu predstavili s plesi, prazničnimi pesmicami, zaigrali smo igrici Pod medvedovim dežnikom in Neznalčkove dogodivščine, predstavljena pa je bila tudi glasbena pravljica o vrabčkih. Po prireditvi sta sledila druženje in sladkanje s slaščicami, ki smo jih izdelali sami.



V torek nas je obiskal prijazen dedek Mraz in nas presenetil s prijetno pravljico in štirimi čisto pravimi skiroji. Že isti dan smo jih lahko preizkusili. Bilo je fantastično.

Ob koncu leta bi vam radi sporočili, da je bil naš medoviti vrt izbran na natečaju, ki ga je razpisala Čebelarska zveza Slovenije za naj medoviti vrt 2013. Priznanje je v imenu naše šole prejela vodja Renata Kolšek na podelitvi priznanj, ki je bila v sklopu Dneva čebelarskega turizma na Brdu pri Lukovici.

Čas tiho beži in v nas pušča nešteto sledi. Na ogrlico spominov skušamo nizati le najprijetnejše. Vsem učencem in delavcem OŠ Primoža Trubarja v prihajajočem letu želimo čudovite ogrlice, na katerih naj bodo nanizani trdno zdravje, sreča, varnost, mir in ljubezen.

Cvetka Teršek



PŠ REČICA

Veseli december

Veseljje se je začelo že ob pripravah na dramsko igrico Izgubljena snežinka. Učenje besedila je res naporno, a ko to obvladaš, je igra čisti užitek. Na vajah je veliko več smeha kot na nastopu.

Z veseljem smo krasili šolo. Imamo okrašena okna in novoletno smreko, prižgane novoletne lučke, šolo stražijo številni snežaki, na stenah so zimske slike in s stropa visijo snežinke, ki se ne stopijo.



Prvo presenečenje nas je pričakalo na Miklavževo jutro. Odpirali smo darila, ki so nas skrivnostno pričakala še pred jutranjo svetlobo. Nato smo zaplesali ob novem radiu.



Drugo presenečenje nam je skoraj zaprlo usta. Na novoletnem nastopu smo prepevali »Siva kučma, bela brada ...«, ko je dedek Mraz kar prikorakal v našo okrašeno telovadnico. In kako velik je bil! Tudi njegov koš s sladkarijami je bil velik.



Ksenija Vozlič

PŠ REČICA

Otroška razmišljanja

Zakaj imaš rad december?

- Ker smo prijazni drug do drugega! **(Danaja)**
- Ker se za božič zberemo okoli smreke in odpiramo darila.
Ker je veliko snega (ga še čakamo) in lahko smučam. **(Urban)**

Česa se letos v decembru najbolj veseliš?

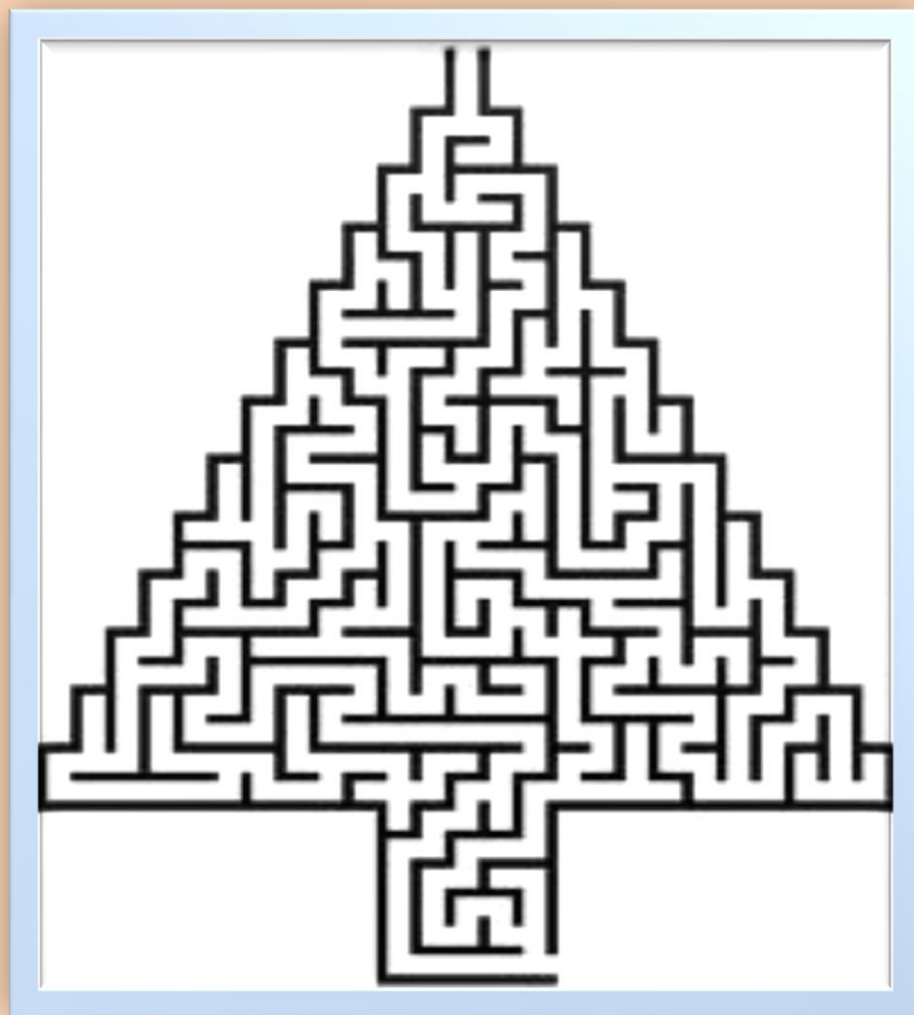
- Letos sem se najbolj veselil Miklavža. Ta mi je prinesel veliko stvari. Všeč mi je bila baterijska svetilka, ki sem jo imel za nočni pohod na Mrzlico. Na Mrzlici sem videl Miklavža in parkeljna. **(Nik)**
- V decembru se najbolj veselim novega leta. **(Julija)**

Kaj posebej lepega si v letu 2013 doživel?

- Za rojstni dan sem dobila kužka na daljinca. **(Klara)**
- V letu 2013 sem doživela rojstne dni, birmo, obhajilo in veliko hoje po trgovinah. **(Larisa)**

Ohranjajte spomine, ki grejejo srce in dušo. Srečno 2014!

Podružnična šola Rečica



PŠ ŠENTRUPERT

Ohranimo čebelo in smreko

V vseslovenski izobraževalni akciji Bodi eko, ohrani čebelo in smreko so sodelovali tudi učenci PŠ Šentrupert v okviru OPB in čebelarskega krožka.

Izdelali in okrasili so čisto svojo ekološko novoletno smreko. Z akcijo smo učence usmerjali k pozitivnemu odnosu do narave, saj so spoznavali, kako ohranjati naravo lepo in zdravo ter uporabnost ekološkega materiala, ki so ga spremenili v čudovite okraske za eko smreko. V sklopu akcije so učenci spoznali tudi pomen ohranitve kranjske sivke. Na svojo čebelo,

kranjsko sivko, edino v EU zaščiteno avtohtono čebeljo vrsto, smo v Sloveniji lahko zelo ponosni. Marljiva nabiralka in pridelovalka zakladov čebeljega panja je tudi nepogrešljiva oprasevalka, zato je njen obstoj za naše preživetje ključnega pomena, česar se učenci in učitelji v naši šoli zelo dobro zavedamo.

Martina Šolinc



PŠ VRH

Trije prašički

Lutkovno gledališče Velenje nam je pripravilo dramsko igro z naslovom Trije prašički.

Uprizoritev je bila zanimiva, saj sta jo pripovedovala dva pujska. Moramo priznati, da sta zgodbo prikrojila malo po svoje, zato nam je bila še toliko bolj všeč, saj smo v njej tudi

sodelovali. Napeto smo poslušali, se smejali, plesali in celo ležali. Ni kaj, res je bila moderna zgodba o treh prašičkih.



Dva pujsa pripovedujeta.



Pozorno gledamo in poslušamo.



To je grozni volk.



Veliko smo se smejali.



Vmes smo tudi ležali oziroma spali.



Na koncu smo še zaplesali znameniti pujsov ples.

En, dva – prašička sva!

Kruli – kruli laj,

kruli – kruli laj.

Hop, hop skačeva

iz blata v lužo in nazaj.

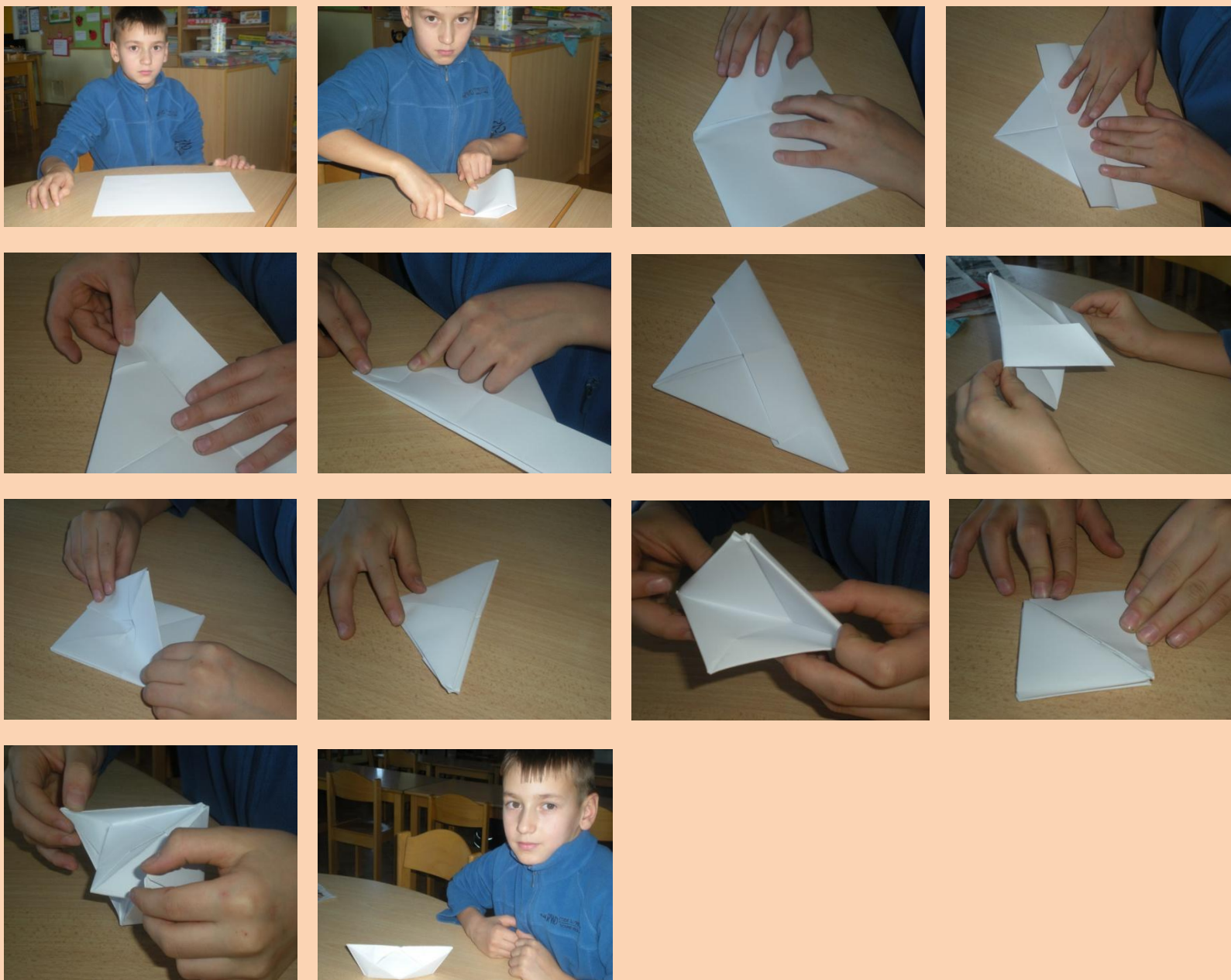
Simona Sirk

PŠ VRH

Ladjica iz papirja

Žan Kačič iz 5. razreda je december namenil ladjicam iz papirja. Kjerkoli je videl kos papirja, že je nastala nova ladjica. Z ladjedelništvom je »okužil« tudi sošolca Tomaža. Padla je pomorska ideja, da bi naredila »maksi« ladjo. To sta tudi naredila in se nato ponosno slikala ob naši novoletni smrečici.

Potek izdelave ladje vam Žan predstavlja kar s fotografijami, ki si sledijo od leve proti desni in od zgoraj navzdol. Včasih slika pove več kot tisoč besed.



In še ena z »maksi ladjo«.



Tomaž in Žan

Simona Sirk

PŠ VRH

Novoletni kruhki

Učenci prvega, drugega in tretjega razreda so se preizkusili v vlogi kuharjev.

Zavihali so rokave in začeli gnesti slastne kruhke. Iz mehkega testa so ustvarjali pujske, kitke, žemljice ... Vse skupaj so dali v pečico pri kuharici Zvonki. Med pečenjem kruhkov je dišala cela šola. Mmmm ... so se

nam cedile sline. Končno je napočil trenutek, ko so lahko svojo specialiteto tudi pojedli. Učiteljice menimo, da ni bilo treba spraševati o okusnosti, saj so njihovi zadovoljni nasmeški povedali vse.

Simona Sirk



PLANINSKI KROŽEK

Miklavžev nočni pohod na Mrzlico

Dodobra smo že zakorakali v december, snega pa še kar ni in ni, kljub temu, da ga večina že nestrpno pričakuje. V upanju, da je mogoče na višji nadmorski višini, smo se v soboto, 7. decembra 2013, odpravili na tradicionalni nočni pohod na Mrzlico. Ja, prav ste prebrali. Tokrat je bil pohod nočni.

V zelo lepem številu smo se zbrali pred PŠ Debro in se z avtomobili v strnjeni koloni odpeljali do domačije Ferme, ki je bila izhodišče našega pohoda. Tokrat so se nam na pohodu pridružili tudi starši. Na glave smo si nataknili naglavne luči in se podali v temno noč. Spredaj in zadaj sta na nas pazila planinska vodnika iz Planinskega društva Laško, tako da ni bilo strahu, da bi kdo zašel s poti. Kljub mrazu smo se hitro ogreli, saj se je pot z vsakim korakom bolj vzpenjala. Še dobro, da je bila tema, da nismo videli, kakšna strmina je pred nami. Po dobri uri in pol smo le prispeli na kočo na Mrzlici, ki je kar pokala po šivih. Igralo se je, pelo in veselilo. Pohod je na to noč namreč organiziralo tudi Planinsko društvo Trbovlje v povezavi z



ostalimi, tako da so pohodniki prihajali na Mrzlico z vseh strani.

Točno ob 19. uri pa je na Mrzlico prispel sv. Miklavž. Spremljal ga je najboljši prijatelj parkelj,

vendar ni imel popolnoma nič dela, saj so bili med pohodniki sami pridni otroci. Miklavž jih je zato obdaril z darili. Ogreli smo se z vročim čajem, nato pa se odpravili nazaj proti dolini. Naša četa svetlobnih pikic je kmalu prispela do avtomobilov, kjer smo se

poslovlili in se polni prijetnih doživetij vsak zase odpravili domov. Pohod je bil resnično nekaj posebnega, četudi ni bilo snega. Mogoče pa nas preseneti na naslednjem – tudi tokrat malo drugačnem – pohodu. Pustimo se presenetiti.

Mentorici krožka Mina Čibej in Urška Wiegele

BONTON ZA MIZO

Bonton za praznično mizo

Pred nami je praznični čas. Čas daril, veselja božiča, novega prihajajočega leta in tudi obiskov, slavnostnih kosil ter večerij. V tem obdobju nas velikokrat obiščejo znanci, ki jih že dolgo nismo videli, ali pa jo sami mahnemo kam na obisk in večerjo. A morda pri tem pozabimo, kako se je treba obnašati za praznično mizo.

Če dobimo neko jed in ne vemo, kako jo začeti jesti, je najbolje, da vprašamo ali počakamo, da začne jesti nekdo drug. Pribor, ki ga uporabljamo z desno roko, je na desni strani in obratno. Kozarci praviloma stojijo na desni strani pogrinjka. Na pogrinjku so največ štirje kozarci. Ponavadi so ločeni za vino in sok. Vina ponavadi postrežemo v širokih zvonastih kozarcih za posebne priložnosti. Tako imenovane pecljate kozarce vedno držimo le za pecelj in ne za čašo. Po vsakem pitju si s prtičkom popivnamo ustnice.

K lepo pogrnjeni mizi sodijo tudi prtički, ki so barvno usklajeni in imajo primeren motiv. Za božič so na primer primerni Božički, snežinke, zvezde ...).

Ponavadi imamo več jedi: predjed, glavno jed in sladico. Včasih predjed tudi izpustimo. Krožnike postavljamo po posebnem vrstnem redu. Začnemo s plitkim krožnikom, ki je čisto spodaj. Potem damo nanj globok krožnik, nanj pa še manjši krožnik z žlico ali vilicami za sladico oziroma predjed.

Zapisali smo še nekaj pravil, ki jih je dobro poznati in upoštevati za praznično mizo.

1. Za mizo sedimo v čistem oblačilu z umitimi rokami.
2. Nimamo vključenega mobilnega telefona.
3. Med jedjo ne beremo knjig ali listamo revij.
4. Vedno sedimo na vsej površini stola, in sicer vzravnano.
5. Ne oblizujemo noža, pri čemer hrane ne nalagamo na nož.
6. Če prekinemo prehranjevanje, to nakažemo tako, da jedilni pribor prekrizamo.
7. Če damo v usta prevročo hrano, je ne vračamo in pljuvamo nazaj na krožnik, temveč spijemo kozarec hladne vode.
8. Če močno kašljamo, gremo od mize in se izkašljamo. Enako velja za kihanje, pri čemer uporabljamo robčke.

Med neprimerno obnašanje za mizo spadajo glasno govorjenje, glasno srkanje čaja ali juhe, govorjenje s polnimi usti, žvečenje in cmokanje s polnimi usti, mahanje s priborom, stegovanje čez mizo, grabljenje hrane pred drugimi ...

Ob lepem obnašanju in lepo pripravljeni praznični mizi bo večer zagotovo dobil svoj čar.

Nataša Grešak

DAN S POLICISTOM

Policistka za en dan

Vsako leto iz šestega razreda izberejo učenca, ki gre za en dan na Policijsko postajo Laško. Letos sem bila to jaz, medtem ko so v Rimskih Toplicah izbrali učenko Vaneso Avdič.

Policista Bojan Šipek in Robert Bezamovski sta naju odpeljala na policijsko postajo, kjer sva videli, kje imajo sestanke, in prvi prostor, kamor zjutraj pridejo policisti. Nato sva videli vse prostore in računalnik gospoda Bezamovskega, na katerem nama je pokazal spletno stran, na kateri policisti vidijo vse zločine, ki so se zgodili.

Potem smo odšli v zapore. Tam sva izvedeli, da tistim, ki so v zaporu, odstranijo vse pasove, vezalke, šale ..., saj bi lahko kdo naredil samomor. Zatem sva videli vso opremo, ki jo potrebujejo policisti. Tudi midve sva jo lahko pomerili. Vanesa je oblekla neprebojni jopič, jaz pa navadnega. Med tem časom je gospod Šipek prinesel detektivski kovček. Na list papirja sem naredila prstni odtis in ko ga je policist s čopičem in posebnim prahom pobarval, smo ga lahko videli.

Preizkusili sva tudi alkotest. Kmalu zatem smo se s policijskim vozilom odpravili na obvoz mesta. Pogledali smo, če je na sejmu, ki je bil tisti dan, vse v redu, in se nato odpravili v Debro. Tam smo z laserskim merilnikom hitrosti merili hitrost avtomobilov. Nato smo ustavili avto in voznika prosili za vozniško in prometno dovoljenje ter pregledali, ali ima avto vso potrebno opremo.

Ker nam je bilo prijetno, je čas zelo hitro mineval in kmalu smo se morali posloviti. Od gospoda Šipka smo se poslovili že prej, gospod Bezamovski pa je najprej Vaneso in potem še mene odpeljal v šolo.

Na policijski postaji sem preživela zelo lep dan in spoznala veliko novega o policijskem delu in policistih. Policistoma Bojanu Šipku in Robertu Bezamovskemu se zato zahvaljujem za prijaznost.

Katja Pajk



KOMENTAR

Najlepši del leta

Božič naj bi bil čas, ko se spomnimo vsega lepega, preživimo čas z ljudmi, ki jih imamo radi, in smo predvsem hvaležni za vse, kar imamo. Vendar dandanes zaradi različnih razlogov marsikdaj vsega tega ne cenimo dovolj. Eden neljubih šolskih dogodkov, ki se je zgodil v prednovoletnem času, je še dodaten dokaz za to. Namesto da bi bili za hrano, ki jo drugod po svetu primanjkuje, hvaležni, burek zbašemo v straniščno školjko, za češnjo na vrhu smetane pa dodamo straniščni papir, zmečkan v kroglice. Obsojanja vredno, kajne?

Prav tako naj bi bila božič in novo leto obdobje, ko se prazničnih pesmi naposlušamo do tolikšne mere, da jih vse ostale mesece ne prenesemo. Včasih je bilo tako, zdaj pa se vse to ne more niti primerjati s poki petard, ki nam mašijo ušesa in uničujejo praznično razpoloženje. Ja, res bi bil že čas, da se vprašamo, kakšen bo božič čez deset in več let. Božične pesmi bodo v celoti nadomestili poki, nebo bo dneve in noči prekrito z raketami. In Božiček? Ta se sploh verjetno ne bo mogel več pripeljati z sanmi, ker bo zaradi raket strmoglavil. In potem? Ne samo da bo ozračje onesnaženo, v bolnišnicah bo kar naprej gneča zaradi poškodb pri »veličastnih ognjemetih«. Potem se bomo lahko poslovili od daril in vsega veselja, nekateri pa še od svojih delov telesa.

Ko smo že pri darilih ... Kaj sploh so? Šlo naj bi za domiselne izdelke, ki bi ljudem dokazali, da je nekdo v mislih z njimi, da jih ima rad in da si je vzel čas ter se nanje spomnil. Zdaj so darila

postala tekmovanje, kdo dobi več, kdo bo bolj priden, ko bo Božiček pekel piškote. Ko pa Božičkova pečica ugasne, spet ušcipne nekoga, samo da se ponovno razvname prepir. Kdo bo žrtev zbadanja? Med otroki, predvsem med mlajšimi, prihaja do vedno večjih materialnih razlik. Nekdo dobi za božič super moderno igračko, nekdo drug pa sadje, ker si starši drugega ne morejo privoščiti. In kdo je žrtev zbadanja? Mislím, da vsi poznamo odgovor. Spet vsega obsojanja vredno. Tisti, ki dobi manj daril, se zaradi zbadanja začne sramovati sebe in svoje družine. Kam nas bo to pripeljalo? Do majhnih zamer, ki bodo postajale vedno večje. Samo huje in huje bo ...

Decembrski čas naj bi bil priložnost, da dokažemo, da smo ljudje, ki doprinesemo svoj del k božičnemu duhu, in sicer tistim, ki ni majo te možnosti. Naučiti se moramo velikodušnega dajanja, saj smo tako še bolj veseli, ko nekaj sprejememo. To je čas, ko se najbolje lahko naučimo širiti ljubezen, medsebojno toplino, poglobiti prijateljstva, stkati nova, podariti nasmeh osebi, ki jo imamo radi, se smejati nesmiselnim stvarém. Se noro zabavati, na kakršen koli način. Plešimo! Pojmo! Smejmo se! Delimo! Sprejemajmo! Čas namenimo za stvari, ki bodo pustile lep vtis o nas. Lahko postanemo tudi slaščičarji, vendar ne z WC-papirjem in burekom. In tudi pirotehniko pustimo pri miru. Namesto tega raje kupimo stvar, za katero vemo, da bo nekomu veliko pomenila.

Taja Jančič

Risba: Julija Potočnik

SVETOVALNI KOTIČEK

Nevarna pirotehnika

Vsako leto se med božično-novoletnimi prazniki in počitnicami poveča uporaba pirotehničnih sredstev. Zelo veliko mladih (in tudi odraslih) se ne zaveda, kako je lahko uporaba pirotehniške nevarna in predvsem, kakšne so lahko posledice. Ker je tu božično-novoletni čas, smo vam pripravili nekaj pomembnih podatkov, ki vam bodo pri uporabi prišli prav. Več si lahko preberete v naslednjih vrsticah ...

Pirotehnična sredstva na splošno uvrščamo v štiri skupine. Za dve ne potrebujemo posebnega dovoljenja. Sem spadajo ognjemetni izdelki, ki ne predstavljajo večje nevarnosti in so praviloma namenjeni tistim, ki so starejši od štirinajst let. V drugo skupino pa uvrščamo ognjemetne izdelke, pri katerih je nevarnost večja. Uporabljati jih smejo le starejši od šestnajst let.

K slabim morebitnim posledicam uporabe pirotehničnih izdelkov spadajo oglušlost, oslepitev, poškodbe prstov, rok, nog ali drugih delov telesa ... Poleg tega je zaradi neupoštevanja pravil pri uporabi tovrstnih izdelkov treba plačati

visoko denarno kazen (od 400 do 1200 evrov). Kljub temu je pirotehnična sredstva dovoljeno uporabljati na določenih mestih od 26. decembra do 2. januarja. Pri tem je treba upoštevati navodila proizvajalca.

Moramo se tudi zavedati, da zaradi petard, ki oddajajo močan hrup, trpijo tudi domače živali. Pes na primer sliši desetkrat bolje kot človek. Zato si najbrž ni težko predstavljati, kako trpi, če je že za nas preveč hrupno ... Praznujemo lahko tudi na manj nevaren, cenejši in manj hrupen in moteč način.

Nataša Grešak

Vsakodnevno umivanje rok

Za preprečevanje širjenja prehladnih obolenj in drugih nalezljivih bolezni je nujno potrebno umivanje rok. Pri tem je pomembno, da si jih umivamo po določenem vrstnem redu.

Umivati si jih moramo vsaj 20 sekund s toplo vodo in z milom. Za roke je najbolj priporočljivo tekoče milo. Če nosimo nakit, ga najprej snamemo z rok. Najprej roke dobro zmočimo, namilimo in temeljito drgnemo dlan ob dlan, dlan in hrbet roke, s sklenjenimi rokami z dlanjo proti dlani umijemo predele med prsti, posebej zdrgnemo oba palca, konice prstov, tudi pod nohti, in zapestje. Te dele rok namreč pri umivanju najpogosteje izpustimo. Vsakega od naštetih gibov ponovimo najmanj trikrat! Potem roke skrbno posušimo.

Najbolje je, da uporabljamo papirnate brisače. Bombažne brisače, v katere si doma brišemo roke, moramo pogosto menjavati. Če je kateri od družinskih članov prehlajen, mora uporabljati svojo brisačo. Če pa gremo kam na izlet, si moramo vedno roke brisati z alkoholnimi robčki. Prav tako to velja, če gremo na javno stranišče, ko previjamo dojenčka, na javnih prevoznih sredstvih, pred nego bolnika Roke si moramo redno umivati tudi sicer. Le tako bomo ostali zdravi.

Barbara Grešak

KOMENTAR

Česa ne znajo učitelji

Vsako leto se v šoli pojavijo novosti. Na področju računalništva smo od spletne učilnice prišli že do uporabe e-redovalnice, pri čemer učitelji računalnik uporabljajo pri čisto vsaki uri. V šali bi lahko rekli, da nam to med poukom gloda možgančke – učiteljica prižge računalnik, odide na splet in vnaša podatke, ki nekatere vse prej kot zanimajo, medtem pa vsi razmišljamo, kako super bi bilo v tistem trenutku doma sedeti pred svojim računalnikom, buljiti v zaslon in viseti na Facebooku.

Ampak seveda so tu tudi dobre plati medalje, saj je snov tako za marsikoga veliko bolj zanimiva, kot bi bila sicer, čeprav si jo vseeno zapomni le za tistih pet minut, ko učiteljica razlaga, potem pa, roko na srce, še preden pride domov, vse pozabi ali naj raje napišem ... pozabim. Ko učiteljica ob koncu ure opomni, naj si to in to pogledamo doma v spletni učilnici, pride do zavijanja z očmi, hkrati pa se pojavijo vprašanja učencev, seveda v mislih, ali učiteljice mislijo, da nimamo bolj zanimivega dela, kot da tisto uro, ki nam jo starši dodelijo za uporabo računalnika, uporabimo za interaktivno

delo v spletnih učilnicah. Ampak spet je veliko lažje, kot da bi si vse zapisovali. Predstavljajte si oguljene prste od pisanja, potem doma še tipkovnice ne bi mogli uporabljati! In še tretja pozitivna stvar: kdo ne želi povleči platna za projektor čez tablo, saj se nam vsem, čeprav brez razloga, to zdi tako zelo zanimivo. Ali pa se zbadljivo ponorčujemo iz katere od učiteljic, ko ji je treba razložiti, kam mora klikniti ali zakaj je računalnik takoj, ko je začela divje klikati, nenadoma »zamrznil«.

A pri tem pogrešamo iskanje redovalnice v zbornici in drugih učilnicah v času pouka. Še posebej če je snov dolgočasna. Ko je prišlo do tistega zmagoslavnega trenutka, ko je učiteljica naznanila, da si ti tisti, ki boš odšel iskat redovalnico, saj jo je pozabila ali je ne najde, si se počaaaasi odplazil po stopnicah in zavlačeval z iskanjem, kolikor dolgo si lahko. Vrnil si se v razred, ko je bilo varno in je bil »zrak že čist«, kar pomeni, da je bil že nekdo vprašan. Obenem pa si pomagal učitelju, no, vsaj teoretično ...

Devetošolka



KOMENTAR

Slabo prihaja z dobrim ...

Življenje je še dobra tri desetletja nazaj potekalo tako, da če sta se fant in dekle zmenila za ob petih, je to držalo. Če ju ni bilo tam – zamujena priložnost. Kako malo časa je preteklo in kako veliko se je spremenilo. Od telefonov, ki so bili veliki kot opeke, je prišlo do tako majhnih, da smo skoraj potrebovali očala, da smo videli njihov zaslon, zdaj pa spet do telefonov, ki jih skoraj težko držimo v rokah in so napol računalniki. Vendar telefoni niso edina novost. 21. stoletje je čas revolucije, odkritij, ki lajšajo življenje, a hkrati kot vsaka stvar v vesolju prinesejo tudi slabosti.

Med novostmi so tudi Facebook, Twitter, Skype, MSN ... Takšnih socialnih omrežij se ne poslužujejo samo mladi za klepet in objavljanje podatkov o tem, kje so bili, s kom, kaj so počeli, temveč tudi starejši. Najstarejša uporabnica Facebooka je namreč stara kar sto pet let. Pozitivne in negativne stvari torej. Starši nam zaradi takšnih stvari velikokrat ne pustijo odpreti računa, ker »bog ve kaj vse se lahko zgodi«. Kakšni optimisti, kajne? Preden sem sama lahko odprla račun, so bila potrebna dolga prepričevanja in pogajanja. Ko je bil račun končno odprt, pa seveda vsega še ni bilo konec. Včasih se še vedno postavita zraven računalnika in začneta: »S kom se pa pogovarjaš? Kdo je tale? Ne poznam ga ... »A mogoče kaj skrivaš pred mano?!« Ja nekako takole. Dokler ne rečem: »Halo? Zasebnost? Najstniki jo potrebujemo, sicer se počutimo zapostavljeno!« Ravno zadnjič je bila oddaja o negativnih straneh socialnih omrežij in takoj, ko sta jo videla, sta me poklicala. Začela sem govoriti, da ne objavljam fotografij, ki bi se jih čez nekaj let sramovala, in statusov, ki mogoče ne bodo nikoli izbrisani. Vendar si moramo vsi, zagovorniki in tisti, ki niso ravni pristaši Facebooka in njemu podobnih socialnih omrežij, priznati: so pozitivne in negativne stvari!

Y, kot imenujejo generacije po letu 1997, so generacije v času velikih razmahov interneta, omrežij in splošne globalizacije in so največji pristaši socialnih omrežij. V družbi pripadnikov takšnih generacij včasih zazeva takšna tišina, da je človeku grozno neprijetno, smešno pa je, da na Facebooku med klepetom lučka za nova sporočila kar naprej utripa. Nekdo ti preko socialnega omrežja napiše, da te ima rad. Kako veš, da je to res? Ne vidiš njegove obrazne mimike. Mogoče je to navrgel kar tako mimogrede, ker ni vedel, kaj bi napisal, mogoče, ker osebo zelo sovraži, vendar jo nujno potrebuje in ji mora malo polaskati, ali pa jo ima resnično rad. Kako veš??! Lahko ti vdrejo v profil ...

A dovolj negativnih stvari, tudi pozitivne obstajajo. Preko Facebooka lahko poiščeš stare znance, s katerimi si zaradi določenega razloga izgubil stik, poiščeš izgubljene sorodnike, preko Twitterja so se začele nekatere romance, ki so se kasneje prelevile v zvezo, ki je trdna kot kamen. Na Facebooku je nekoč sin našel mamo! Lahko te klikne nekdo, s katerim se v šoli drugače ne pogovarjata, potem pa se začneta pogovarjati preko Facebooka, med vama se razvije prijateljstvo in komaj čakaš, da pride večer, da se bosta spet pogovarjala. Odvisno od osebe pa je, ali se je pripravljena pogovarjati samo preko električne škatle ali tudi na štiri oči.

Vendar bi bilo brez vseh izumov, materialnih ali računalniških, naše življenje drugačno. Čeprav pravimo, da bi lahko zdržali brez telefona, bi si življenje brez njega danes težko predstavljali. Prav tako tudi brez drugih iznajdb. Torej moramo znanost in vse iznajdbe sprejeti z odprtimi rokami, ker če jih ne bi, bi zagotovo še vedno živeli v jami, se pregledovali, ali imamo kaj uši, in nabirali sadeže ter hodili na lov, da bi lahko preživel.

Devetošolka

SVETOVALNI KOTIČEK

Praznični nasveti

Draga tetka Julči! Najprej ti želim veseeeeel božič in se ti zahvaljujem, ker zvesto odgovarjaš na sporočilca. Imam praznično obarvano težavo. Vsako leto prekipevam od idej, kaj naj komu kupim za darilo, letos pa se mi niti sanja ne. Mami ima zelo rada rože in rada kuha, oči zbira športne filme, medtem ko sestra obožuje One direction. Mami sem želela kupiti kuharsko knjigo, ampak jih ima že res veliko, za očeta nimam idej, sestra pa že ima vse, kar je možno kupiti v Sloveniji od omenjene glasbene skupine. In tudi zase ne vem, kaj si sploh želim. Mislim, da imamo v današnjih časih že vsega toliko, da sploh nimamo več iskrenih želj.

Moj drugi problem je bolj običajne vrste in se nanaša na nesamozavest. Imaš kakšen nasvet, kako bi prišla postala bolj samozavestna? Vem, da je to nekaj, kar bi morala razčistiti sama pri sebi. Misliš, da bi pomagala sprememba videza? Stila? Mogoče me obdaja napačna vrsta ljudi?

Najlepša hvala za odgovore.

Živijo!

Zelo sem bila vesela, ko sem videla, da je v moj poštni predalček priletelo še eno pismo. Naravnost obožujem jih! So mi nekakšne vrste darila, saj se tako čutim koristno in vem, da s svojim odgovorom pomagam drugim. Z leti svojim najbližjim podarimo toliko stvari, da vsako leto zmanjkuje idej. Sama zadnja leta pobiram darila iz močeve omare, takšna, ki sem mu jih že podarila, vendar jih ni odprl, in vsako leto je bolj navdušen. Zanimivo, kaj? No, pa se vrnimo k resnim zadevam. Namesto da mami kupiš kakšen pripomoček za kuhanje, lahko nekaj sama pripraviš in ji to podariš. Verjemi, zelo bo vesela. Sestri lahko podariš listek, na katerega napišeš, da ji boš ves dan na razpolago, da ti pove karkoli želi o One direction. Če ti bo prehudo, skrajšaj! Verjemi, ni lahko. Sama sem bila zadnjič prisiljena poslušati vnukinjo, kako se je ostrigel tisti, katerega priimek se izgovori kot bolečina. Ne vem, kako mu je ime. No, torej očetu ... Kaj pa če skupaj posnameta kakšen športni video? Lahko brcata žogo ali se lovita. Verjetno bo navdušen že nad tem, da boš z njim počela nekaj, kar mu je v veselje. Torej: v tem pismu sem ti želela sporočiti, da ni pomembno, kaj dajemo, temveč kakšen trud, veselje in ljubezen v darilo vložimo. Veliko več je vredna ena nogavica, ki ti jo nekdo splete z ljubeznijo in veseljem, kot vse nogavice, ki ti jih nekdo kupi, ker nima drugih idej. Božični čas je najlepši v letu. Čas, ko se ljudje zavemo, koliko drug drugemu pomenimo, kdo nam pomeni vse, kdo nam je pomenil vse in kdo nam vedno bo. V tem času se naše vezi še toliko bolj utrdijo. Torej deli ljubezen!

Brez samozavesti v življenju je zelo težko. Predvsem v najstniškem času jo večina izgubi. Zaradi ocen, mozoljev, ki se nenadoma naselijo na najbolj vidnem mestu, a tudi stil oblačenja je velikokrat problem. A zavedaj se, da je prav stil odraz tvojih lastnosti. Samo zato, ker majica ni po zadnji modi, še ne spreminjaj stila oblačenja. To si ti! Prav takšno te imajo ljudje radi in te spoštujejo. To se je zgodilo tudi meni. Češnje za uhane so se mi zdele blazno moderen modni dodatek. Vsak dan sem imela nov par. Potem mi je neko dekle reklo, da sem kot branjevka. In sem jih nehala nositi. In veš, kaj? Naslednji dan jih je imela ona in postali so pravi modni hit. Zaupanje je temelj samozavesti. Je kot gorivo za tvojo osebno rast: daje ti moč za premagovanje ovir, vztrajnost in pogum za spopad z življenjskimi nevihtami ter voljo, da jih odlično prebrodiš. Za gradnjo samozavesti mora vsak najti svoj recept. Nekaterim pomaga, da si pišejo listke s samozavestnimi besedami, spet drugim pomaga, da si besede povejo na glas ... Upam, da boš našla način, ki bo uspešen, da bo tvoja samozavest ravnopravšnja.

Topel božični pozdravček.

Tetka Julči

FOTKA MESECA

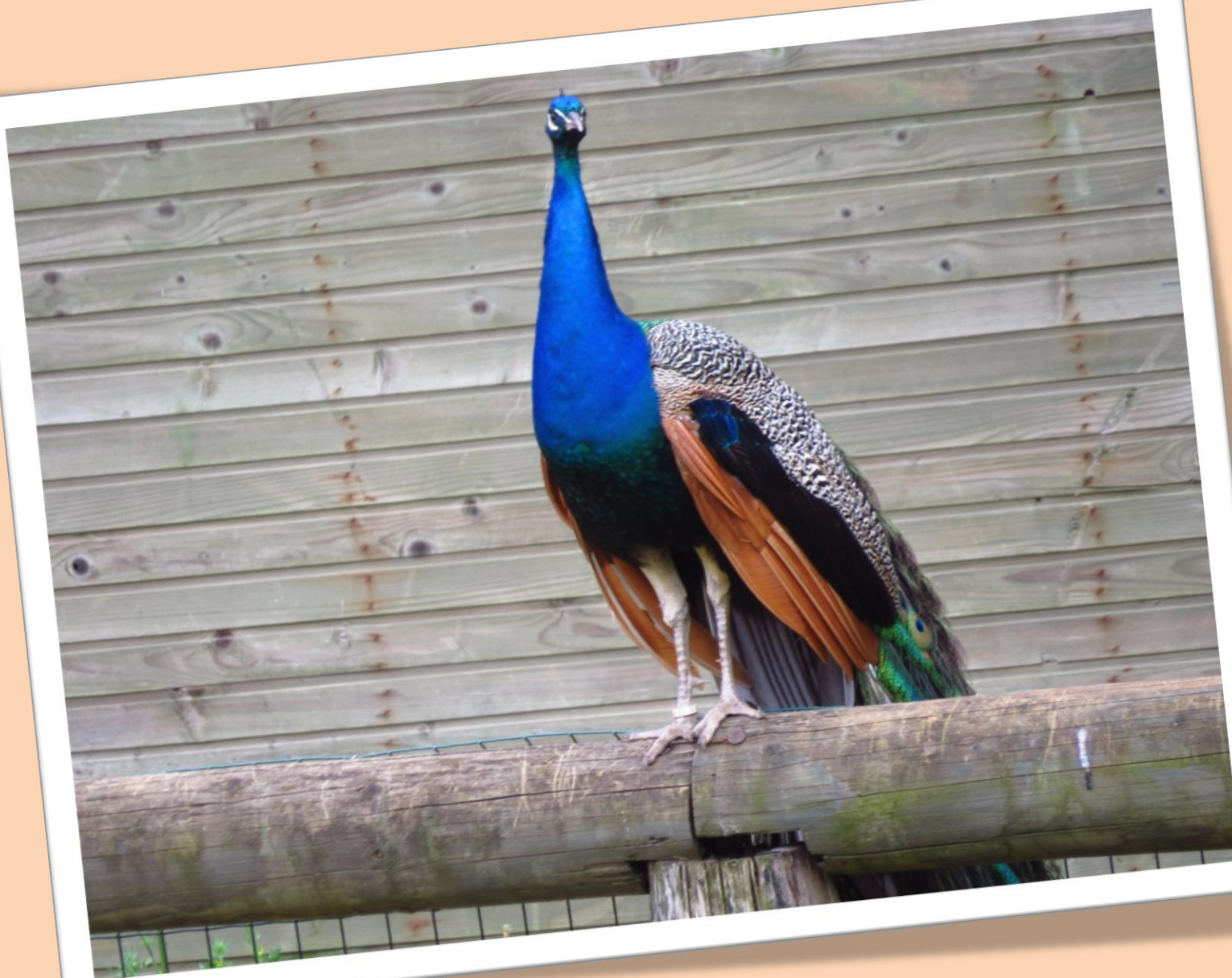
Fotografija decembra

Zadnjo letošnjo fotografijo meseca je prispevala Neža Kovač, učenka petega razreda v Laškem.

Neža je zelo pridna mlada fotografinja. Hitro se uči, predvsem pa vselej vidi priložnost za fotografiranje. Tako tudi živalskega vrta ni obiskala brez fotoaparata. Med mnogimi živalmi, ki jih je ujela na svojo spominsko kartico, posebej izstopa eleganten pav. Njegove barve in drža izražajo nekaj veličastnega, še toliko bolj, ker je vse povsem naravno. Ozadje in stojišče sta nevpadljiva, zato pav zelo lepo izstopa.

Ker je praznični čas in se leto izteka, tudi mladi fotografi želijo vsem v šoli vsaj tako uspešno leto 2014, kot je bilo iztekajoče. Sami pa se bodo potrudili, da bodo posneli veliko različnih in lepih fotografij in jih še naprej objavljali v Kratkočasniku ali izobešali na hodnikih naše šole ter s tem vsem popestrili šolske dni.

Andrej Gobec



NA GLASBENEM ODRU

Koncert z Wernerjem

Težko je verjeti, da smo bili pevci iz naše šole povabljeni na Wernerjev koncert. A je res. Kar dolgo nisem verjela, ampak kmalu je prišel ta dan.



Imele smo pevske vaje. Mislim, da je bil četrtek, ko smo od učiteljice izvedele, da nas je

Werner povabil na koncert. Naše reakcije so bile: »Kaaaj??? Omg, nemogoče je, da bi kdaj z njim pela ... Hahaha ...« Do koncerta so se nekateri norčevali. Me pa se žal nismo smele ... Imele smo vaje, vaje, vaje. Zadnjih nekaj dni smo

Wernerjeve pesmi pele pri pouku, med odmori, na vajah, celo med malico in kosilom. Bilo je pestro.

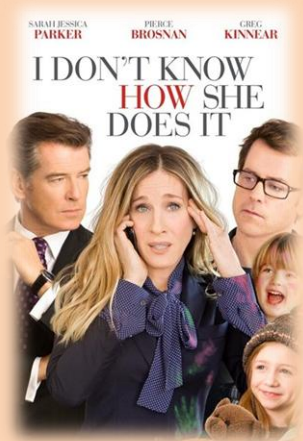
In je le prišel ... Vsa dekleta smo komaj čakala koncert. Tonske vaje so se začele ob 17.45, koncert pa ob 18.30. Skupaj z Wernerjem smo zapele pesem Ne gane me, nato pa še same Vsi otroci želimo si. Ko smo odpele, so se nekatere odpravile domov, nekatere pa smo ostale na koncertu. Bilo je vsega. Smejanja, kričanja, plesanja ... Večkrat je Werner stopil z odra in obhodil množico. Ob 22.00, torej na koncu, smo še enkrat zapele z njim, se fotografirale, ga zaprosile za avtogram in odkorakale proti domu.

Monika Petek

FILMSKI KOTIČEK

Le kako ji to uspe?

Komedija Le kako ji to uspe, posneta po istoimenski knjižni predlogi pisateljice Alison Pearson, ki je knjigo napisala po lastnih izkušnjah, je zgodba o uspešni finančni poslovodkinji Kate Reddy, ki kot mnogo žensk na tem svetu skuša uskladiti naporno kariero z nič manj obremenjujočim in živahnim družinskim življenjem.



Kljub velikem pomanjkanju časa se zelo dobro spopada z vsakodnevnimi obveznostmi in opravili. A kako dolgo še? Ko pride do spoznanja, da ji energije in volje počasi zmanjkuje, nova priložnost napredovanja še dodatno obremeni njen urnik. Še več čustvenih skušnjav ji povzroča šarmantni poslovni partner Jack.

Piko na i že pri profesionalno načrtovanem filmu sestavlja dobra igralska zasedba, ki je bila po izidu filma imenovana za najlepšo igralsko zasedbo leta. V glavni vlogi nas skozi zgodbo

popelje simpatična Sarah Jessica Parker, več kot 25-krat nagrajena in 50-krat nominirana dobitnica za različne nagrade, ki igralce popeljejo v sam vrh. Pierce Brosnan, bolj znan kot James Bond, pa je svoj lik upodobil fantastično, tako kot se zanj spodobi.

Uspešna poslovna ženska se znajde v zapletenem ravnovesju med zvestobo do ljubečega moža in otrok ter željo po uspehu. Seveda kljub težavam, ki so v filmu prikazane, izjemno komično najde pravo pot v labirintu sodobnega hitrega načina življenja. Film nam skozi zapleteno življenje Kate Reddy na koncu da to, kar vedno pričakujemo – srečen konec. Le kaj bi brez njega?

Ana Blatnik

Foto: www.siol.net

BRIHTNE GLAVCE

Praznični dobri možje

Pred vami je še zadnji kviz v letošnjem koledarskem letu. Tokrat se njegovo geslo nanaša na praznični čas. Med tistimi, ki nam boste poslali pravilne rešitve, bomo januarja izžrebali nekoga, ki bo prejel nagrado.

1. Kako se je v preteklosti reklo decembru?

O Prosinec.

P Gruden.

R Sušec.

2. Kateri pripomoček potrebuje gasilec?

M Sušilnik za lase.

N Kuhalnico.

O Lestev.

3. Katero je glavno mesto Francije?

B Dunaj.

C Ljubljana.

D Pariz.

4. Koliko dobrih mož nas obišče v času božično-novoletnih praznikov?

I Trije.

J Sedem.

K Nič.

5. Nadaljuj znan slovenski pregovor: Rana ura ...

L ... ne pade daleč od drevesa.

M ... zlata ura.

N ... ima kratke noge.

6. Katera pisateljica je napisala Piko Nogavičko?

N Astrid Lindgren.

O Desa Muck.

P Joanne K. Rowling.

7. Kateri šport velja za zelo adrenalinskega?

J Golf.

K Bungee jumping.

L Rokomet.

8. Katere živali ne najdemo prostoživeče v Sloveniji?

T Risa.

U Anakonde.

V Medveda.

9. Katero evropsko prvenstvo je bilo letos v Sloveniji?

P Rokometno.

R Nogometno.

S Košarkarsko.

10. Koliko o-jev najdeš v besedi OTORINOLARINGOLOGIJA?

E Pet.

F Tri.

G Osem.

11. Kje v Sloveniji imamo pristanišče?

A V Mariboru.

B V Kopru.

C V Kranjski Gori.

12. Kdaj praznujemo božič?

A 25. decembra.

B 21. decembra.

C 1. januarja.

13. Dokončaj naslov knjige: Volk in ...

J ... trije medvedi.

K ... osem lisic.

L ... sedem kozličkov.

14. Kaj je lepi čeveljc?

O Znamka čevljev.

P Vrsta rože.

- R Ime živali.

15. Kaj je ponavadi na vrhu božičnega drevesa?

T Zvezda.

U Plišasta opica.

V Šopek marjetic.

16. Kaj je Mona Liza?

S Trgovina.

Š Slavna umetnina.
- T Glavna junakinja knjige Rdeča kapica.

17. Po katerem športu je zelo znana Pokljuka?

P Po nogometu.

R Po biatlonu.

S Po smučarskih skokih.

18. Kdaj se začne zima?

V 7. Januarja.

Z 15. decembra.

Ž 21. decembra.

Saša Klezin

GESLO:

1 2 3 4 5 6 4 7 8 9 10 11 2 7 5 12 13 8
9 14 8 9 15 4 13 16 10 10 6 3 2 11 17 4 5 2 18

Prazniki so tu



Avtorji risb (od leve proti desni): Klemen Špitaler, Julija Voga, Tia Klenovšek, Mija Zdouc, Tjaša Iršič, Lalita Naglič, Nika Bezgovšek, Lana Jošovc, Neli Kajtna

PŠ DEBRO

Zimsko-praznične ustvarjalnice

Učenci različnih razredov so v oddelku podaljšanega bivanja pri učiteljici Brigiti Kovač ustvarjali na različne teme. Nekatere njihove izdelke si lahko ogledate v nadaljevanju.



Sara Viktorija Novak



Pika Božič



Nika Pospeh Župevc



Julija Potočnik



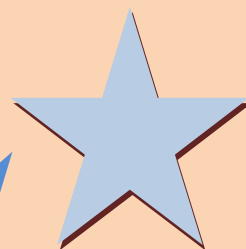
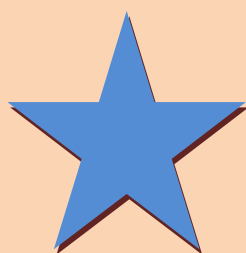
Julija Voga



Mija Zdouc



Srečno 2014



Špoštovani bralci!

Ob koncu leta bi vam radi voščili vsz lepo v novem letu 2014 in se vam hkrati zahvalili, ker ste naš šolski časopis vzeli za svojega.

Hkrati obljubljam, da se bomo še naprej trudili, da bi vas bomo razveseljivali s svojimi prispevki.

Srečno 2014!

Urzdništvo Kratkočasnika

